

Kisgyerek játékkocsit tologat a sétatéren. A játékkocsiban, csipkés párnán, selyempaplanka alatt nem holmi csinos hajasbaba szundikál, hanem csúf, szőrös, toprongyos majombábú fekszik.

A kicsike szeretettel simogatja-takargatja a torz figurát.

Példát ad a nagyoknak arra, hogy nemcsak a szépet, a díszeset, a mutatósat lehet szeretni, dédelgetni.

•

Alkonyatkor öreg, pödrött bajszú magyar odatámasztja létráját a gázlámpához, tempósan fölmászik, megtisztítja az üvegeket, meggyújtja a lámpást. Valahonnan, az egyik kacskaringós utcácskából szénával rakott, vendégoldalas szekér döcög elő, majd hintó robog és előz. A fekete, fényes szőrű lovak prüsszölnék, ágaskodnak. A magas bakon magyar ruhás kocsis, figyegő szalagos kalapban, ostorával félrehajtja az útjába került virágzó hársfaágat. Megdörzsöljük a szemünket. Micsoda évszámot is írunk mostan, és hol is vagyunk?

A Tabánban vagyunk, néhány lépésnyire a Belvárostól, a cégérfényektől, a bömbölő gépkocsiktól, a benzin- és olajbűztől, a koromtól és a füsttől ...

1932. július 26., kedd, 9. old.

Pesti utca

Ha az aszfalton fogvájót látunk, ösztönösen fölveszünk belőle egy-kettőt, játszunk vele, szájunkba vesszük, tördeljük. Akad olyan, aki harminc-negyven fogvájót is elhasznál egy ültében. Láttunk egy kérgetőt, aki miután a nyári vendéglő tornácán vacsorázó társaság minden egyes tagjától pénzt kapott, végül egy hirtelen mozdulattal a fogvájótartóhoz nyúlt, s kivett belőle néhány szálat. Nem bírta ellenállni a csábításnak.

•

Az elmúlt hét afrikai hőségében láttunk egy úriembert, aki családjának fagyaltot vitt haza ebédre. A nap szemfájdító, sivatagi fehér tüze mindent elborított. Az úr a közeli cukrászdából vitte a fagyaltot, ostya-tölcsérekben. Mindkét keze tele volt vele. Futott hazafelé. Felesége, két gyermeke epedve várta otthon. Már csaknem a kapuhoz ért, amikor egy hölgyismerőse megszólította. A hölgy – hivatali főnökének felesége – nemrég lezajlott vakbélműtétjét mesélte el, majd egyik nyári színház előző este látott színdarabjáról mondott tüzetes bírálatot. Közben a fagyalt a tölcsérekből csöpögni kezdett, rózsaszínű, sárga, sötétbarna, édes-ragadós könnyeket hullajtott előbb az úriember kezeféjére, majd inge ujjába, cipőjére, nadrágjára, később kabátjára is. Az ostyatölcsérek megpuhultak, lekonyultak. A hölgy egyre beszélt. A fagyalt egyre csöpögött.

Kis idő múlva a fagyalt megszűnt csöpögni.

De a hölgy még mindig beszélt.

•

Láttunk az utcán egy kedélyes öregurat, aki a tűző napfény elől egy összesimuló fiatal pár árnyékába állt hűsölni.

•

Az uszoda medencéje telisteli van fürdőzőkkel. Hirtelen vihar kerekedik, csöpörögni kezd az eső. Mindenki fut, amerre lát. A medence egyszerre kiürül. Valaki azonban – honnan, honnan nem – szerzett egy esernyőt, beállt a víz kellős közepére, s ernyőjét feje fölé tartva, vígan lubickolt tovább a vízben. A sok-sok köbméter víz, mely a medencében volt, nem zavarta, de az ellen a néhány felülről jövő esőcsepp ellen esernyővel védekezett ...

-i.

1932. augusztus 11., csütörtök, 6. p.